

(המשך מעמוד 17)

כמה שנים הוא כמעט גרם להתפוררות הפרוצה בין עיראק וירדן. זה היה כשי עבדאללה אליקסאב, ראש ממשלת עיראק, בא לירושלים כדי לדון עם חוסיין על ענייני האיחוד.

ביום הראשון לשיחות הגיש להם מסודה חמישים מיני סלטים שונים כמנה ראשונה, ועגל מרופד ביונים כמנה שנייה. ביום השני האורחים לא רצו לאכול. הם ביקשו ש- יציגו לפנייהם את הטבח.

המלצרים של מסודה הגישו לפנייהם מהר שבטים סוגים של תרנגולות ממולאות ב- שבטים אופנים, אבל האנשים לא רצו לא- כול. הם ביקשו לראות את מסודה.

מסודה הוריד מעליו את סינור הטבחיים, ונכנס לאולם האורחים מחאו לו כף, ולחצו כולם את ידו, ואז פנה ראש ממשלת עיראק אל חוסיין ואמר לו: "הייתי רוצה שתיתן לי את הטבח שלך."

חוסיין לא רצה לקלקל את היחסים שלו עם עיראק בגלל טבח בביקש ממסודה לנסוע לעיראק. אבל מסודה סירב. "יש לי כאן משפחה, אני נולדתי כאן", הוא הסביר ל- ראש ממשלת עיראק, "אני לא יכול לעזוב את הארץ שלי."

דברים חדשים לישראלים. לאחר משאומתן ממושך ומייגע הוחלט שהטבח יישאר בארצו, אבל יועבר לשגרירות העירא- קית ויכין שם אוכל לשגריר ולאשתו, ולכל האורחים העיראקיים שיהיו בירדן.

מסודה עבר לשגרירות העיראקית אבל לא שבע שם נחת. הוא בא לשם, ואשת השגר- ריר פגשה אותו, הכניסה אותו למטבח, ואמרה לו: "תבשל!" הוא פתח את הפריג'י- דר וראה שהוא ריק.

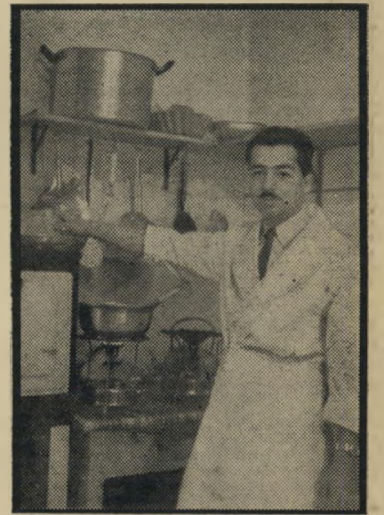
ב-12 בעבריים היא באה ושאלה אותו איפה האוכל. הוא ישב על הכיסא והסתכל בה בעיניים פקוחות: "מה לבשל?" הוא שאל, "את לא נתת לי כסף, איך אני יכול לבשל?" "שמעתי שאתה טבח טוב", היא אמרה לו, "טבח טוב יודע לבשל גם בלי כסף."

הוא שמע את דבריה, לקח סיר גדול, מילא אותו מים, ושם אותו על האש. הוא הוסיף מלח, סילפל, תבלינים, ובשעה אחת, כשהיא באה לאכול, הוא הגיש לה את סיר המים.

היא התרגזה מאוד, ואמרה לו, "אני רואה שאתה לא יודע לבשל, אני אלמד אותך." היא לקחה חציל, חתכה אותו, שמה במים, והוסיפה מיץ עגבניות, ושמה על האש. הוא הסתכל, ראה את זה והבין שזה לא מקום בשבילו. הוא לקח את המעיל שלו והלך משם.

כעבור חודש הוחלף השגריר העיראקי, אדם חדש עם אשה חדשה באו במקומו, ומסודה חזר לשגרירות.

אבל מסודה לא בוכה על הימים הטובים

טבח מסודה

יש ראש טוב ויש טעם טוב

ההם. הוא מאושר גם מתחת המישטר הישר- אלי. הישראלים באים אליו מכל קצתה ה- ארץ, והנשים הישראליות נכנסות אליו ל- מטבח, שואלות אותו מה סוד הבישול שלו, והוא עונה להן: "יש לי ראש טוב, ויש לי טעם טוב, וכל ערב לפני שאני הולך לישון אני חושב על הדברים החד- שים שאני אבשל מחר."

הנאהבים מאחמול יצאו למלחמת חורמה זה בזו - בשירים

"אריס, מה איתך, אני מוכרחה לראות אותך", הוא שמע שוב את קולה של דליה פרי.

"אה, זה בקשר לעניין הזה שדיברנו עליו", ענה לה אריס סאן, "אתה יודע, אני מציע שתקפוז לכאן, ונדבר על זה."

"אריס, מה קורה איתך, אריס, תדבר אלי", דליה פרי כמעט בכחה. "טוב, אז קבענו", ענה לה אריס סאן, "אל תדאג, זה יהיה בסדר", והוא סגר את השפופרת.

עליוה חייכה אליו ושאלה אותו מי זה היה. "סתם איזה גודניק", הוא אמר לה, "רוצה כסף, כולם רוצים ממני כסף."

★ ★ ★

עוד נקמות ועוד חלומות

ל א עברו עשר דקות ודליה פרי פרצה בריצה לתוך המוע- דון. היא התעלמה מצורתה, עליוה עזיקרי, ונפלה על צחארי אריס סאן. "אריס, מה קרה לך, מדוע דיברת אלי כאילו הייתי גבר?" אחת כבר לא מכיר אותי? מה איתך?" היו לה דמעות בעיניים, והיא לא שמה לב לפנייה של עליוה, שהפכו אדומים, ואחר כך לב- נים, ואחר כך ירוקים כמעט.

עליוה לא נתנה לה לסיים את סידרת שאלותיה. היא תפסה את אריס סאן בזרועו ואמרה לו: "או שתסלק אותה מכאן או שאני לא מופיעה יותר אצלך." הוא ענה לה: "אל תופיעי."

היא לקחה את מעילה ועזבה את המקום. שעתיים היא הסתובבה ברחובות יפו. היא חשבה: "אולי לחזור", ואחר כך אמרה לעצמה: "אני לא אחזור, שהוא יבוא לבקש אותי." אחר כך היא שוב חש- בה: "אולי בכל זאת, אני אניד לו שזו היתה אייבהנה, שיסלח לי," אבל אחר כך היא החליטה: "לא, יש לי כבוד."

כעבור שעתיים היא היתה עייפה. הרגליים כאבו לה מהליכה, והיא חזרה למועדון. היא לא הספיקה לפתוח את פיה, להגיד משהו, ואריס ניגש אליה ואמר לה: "אני לא רוצה לדבר איתך. את יכולה ללכת."

היא עזבה את המקום, ולמחרת חתמה חוזה עם המועדון שממול. אריס סאן לקח מיד את דליה פרי תחת חסותו. נתן לה מקום ב- תוכנית המועדון שלו, וכדי לעזור לה להיקלט בציבור, דרש מן

אריס

סאן

לעליזה:

"אצלה תח'?"

אותו דבר!"

הזמר הפופולארי של המועדון, משה הילל, שישר איתה דואט. משה הילל סירב, ואריס סאן איים שיזרוק אותו מהמועדון.

וכך, ערב ערב, אפשר לשמוע את שני הידידים שנפרדו שרים אחד על השני, ואחד נגד השני, בשני מועדונים הקרובים זה אל זה מרחק גניעה. הם מתכננים נקמות זה נגד זה, וממשיכים לחלום זה על זה.

כמו שמסבירה עליוה עזיקרי: "זה שום דבר, אנחנו עוד אוהבים אחד את השנייה."

א ריס סאן עומד על הבמה, במועדון אקרופול, ושר בעיניים מצועפות ובקול רועד: תבוא היום / תבוא מחר / אצלה תמיד / אותו דבר. הוא נושם נשימה עמוקה, ומעבר לחלון חודר לתוך ה- מועדון קולה של עליוה עזיקרי, ששרה במועדון הדקיע השביעי, שממול: לפעמים צריך לשכוח / לפעמים צריך לזכור.

אריס סאן מגביר את קולו: היא לא יודעת / היא לי שומעת / מה שרק / אמרה אתמול. הוא מגביר את קולו עוד יותר: היא לא

עליזה

עזיקרי

לאריס

"אני שונאת אותך!"

חרשת / היא לא טיפשה / אצלה חלש הזיכרון / היא לא מרשעת / היא רק שוכחת / מי זה ראשון או אחרון.

קולה של עליוה עזיקרי עובר את שלושים המטר המפרידים בין המועדונים, דרך החלונות, דרך הדלת הפתוחה, וממלא את המועדון: לפעמים צריך לשכוח / לפעמים צריך לזכור / לפעמים צריך לז- תוח / דף חדש סהור.

שירתו של אריס סאן הופכת כמעט זעקה: היא לא עיוורת / רק לא שומרת / בזיכרון / את תמונתך / אם היא נדברת / היא לא זוכרת / אם זה היה אזלי איתך.

התזמורת משתתקת, ואת המועדון מציף שוב קולה הצלול של עליוה עזיקרי: אני שונאת אותך / אני שונאת אותך / אני שונאת אותך / אני שונאת אותך.

★ ★ ★

בעיניים פקוחות ואוזניים קשובות

ע יד לפני שבועיים שרו עליוה עזיקרי ואריס סאן באותו המועדון, שירים הרבה יותר שקטים וחביבים. הם ניהלו ביניהם יחסים תקינים בשעות העבודה, ואחרי שעות העבודה, ולפני שעות העבודה, במשך זמן רב.

עליוה, במשך הזמן הזה, נפרדה מבעלה, ואריס סאן המשיך לבגוד באשתו, והמשיך להצחיק לה צהרות נאמנות חוזרות ונישנות, והמי- שיד לשיר דואטים עם ידידתו עליוה, בשעות העבודה ולאחריה.

עד שיום אחד, לפני שבועיים, צילצל הטלפון במועדון היפואי. אריס סאן הרים את השפופרת, ועליוה עזיקרי עקבה אחרי תנועותיו בעיניים פקוחות ואוזניים קשובות.

מן העבר השני של הקו שמע אריס סאן את קולה של ידידת- הביניים שלו, דליה פרי. בתקופות שיחסיו של אריס עם עליוה לא היו תקינים, הוא היה מתראה לעיתים קרובות עם דליה, הוא הפך אותה לזמרת, לימד אותה לשיר, והבטיח לדאוג לעתידה. עכשיו הוא שמע אותה מדברת אליו.

"אריס", היא אמרה לו, "אני מוכרחה לראות אותך."

הוא ראה את עליוה עוקבת אחריו במבט דואג, הוא העמיד פנים משועממות ואמר בקול ענייני לתוך השפופרת: "אה, זה אתה? מה העניינים?"